

τὸν τίτλον καὶ τὴν ἔξουσιαν τῆς ἡγουμένης, ὡμωσα
νὰ σεβασθῶ καὶ νὰ καθιστῶ πρὸς πάντας σεβαστούς
τὸν κανονισμόν τῆς μονῆς ἣν διοικῶ ἐπ' εὐθύνη τῆς
συνειδήσεώς μου.

— Καὶ τί νὰ γενῆ τὸ δυστυχές τοῦτο πλάσμα τὸ
ἄπειρον ὅλως διόλου τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ
βίος διήλθεν ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, ἄνευ τῆς ἐλαχί-
στης σχέσεως πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον;

— Ἡ πανιερότης σας θέλετε τὴν θέσει εἰς ἄλλην
μονήν.

— Πῶς! μὲ συμβουλεύετε νὰ παραβιάσω εἰς ἄλ-
λην μονὴν τοῦς κανόνας ὧν τὴν αὐστηρὰν διατήρησιν
τοσοῦτον ἐνθέρμως ἐπικαλεῖσθε; εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος
μετὰ σοβαρότητος.

— Ἡ Πανιερότης σας ἀς κάμῃ ὅ,τι κρίνει εὐλο-
γον. Δὲν ἀνήκει σεβασίως εἰς ταπεινὴν μοναχὴν νὰ
σαῶς δώσῃ συμβουλίας. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐκπληρῶ τὸ κα-
θηκόν μου. Ἀπαιτῶ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ
διοργανισμοῦ μας, καὶ θέτω ἑγὼ εἰς καταχρήσεις
αἰτίνας ἑλαθὼν χώραν ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Αὐτὸ
μοῦ ὑπαγορεύει ἡ συνειδήσις μου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποχαιρετήσασα μετὰ θαυμάτης ὑπο-
κλίσεως τὸν ἐπίσκοπον, ὅστις ἔμεινεν ἀπόκλητος
ἐνεκα τῆς διαγωγῆς τῆς νέας ἡγουμένης ἧτις ἐδεικνύο-
το τοσοῦτον ἀπότομος ἐντὸς τοῦ δικαιώματός της καὶ
ἐξιπλήρου τοσοῦτον σκληρῶς τὸ καθήκόν της. Τε-
θλιμμένος λοιπὸν ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος, ἐπορεύθη πρὸς
τὴν Μαρίαν ὅπως τὴ γνωστοποιήσῃ τὰ διατρέξαντα.

Τὴν ατιγμὴν ἐκείνην, ἡ νιῶνς εὐρίσκειτο γονυκλιῆς
παρὰ τὸν ἐπιτύμβιον λίθον τὸν ἐπὶ τὸ μνήμα τῆς προ-
γόνου αὐτῆς. Ἄμα ἰδοῦσα τὸν ἐπίσκοπον ἔδραμε πρὸ
αὐτὸν πλήρης ἐλπίδος· ἀλλ' ἀνωψώσατο τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς της ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου προσώπου τοῦ ἱερέως
ἐνόησε τὰ πάντα.

— Δὲν ἀνεκαλύψατε τίποτε μεταξὺ τῶν ἐγγράφων
τοῦ προκατόχου σας ἐπισκόπου, εἶπεν ἡ νεῆνις.

— Ὁ ἐπίσκοπος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐταπεινώσε τὴν
κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, δὲν δύναμαι νὰ λάβω τὸ σχῆμα καὶ
ν' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν Θεόν; Γενηθῆτο
τὸ θέλημά του! Τοῦλάχιστον μοὶ μένει ἡ θλιβερὰ
παρηγορία τοῦ νὰ διέλθω τὸν βίον μου δεομένη ἐπὶ τοῦ
τάφου τῆς εὐεργετιδὸς μου.

— Φεῦ! τέκνον μου, οὐδὲ τὸ λυπηρὸν τοῦτο εὐτύ-
χημα δὲν σοὶ ἐναπομένει! Ὁ κανονισμὸς τοῦ μονα-
στηρίου τῆς Παναγίας ἐν Soissons ῥητῶς ἀπαγορεύει
τὴν ἐντὸς τῆς μονῆς πορλαβὴν οἰκοτρόφων αἰνίας
δὲν εἶναι προωρισμένα διὰ τὸν μοναστικὸν βίον. . . .

Ἡ Μαρία ἐξέφισε κραυγὴν τρόμου.

— Μὲ ἀποβάλλουν! εἶπεν ἀηλιτισμένη ἡ νεῆνις.

Ὁ Θεέ μου, Θεέ μου, μὲ ἀποβάλλουν!

Ὁ ἐπίσκοπος ἠθέλησε νὰ ἐπιληφθῆ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ
βραχίονος, ἀλλ' ἡ Μαρία τὸν ἀπώθησε.

— Μὲ ἀποβάλλουν! ἐξηκολούθησεν ἀνακράζουσα
Ἀκούεις, προστάτρια μου, ἀκούεις, ἄγία γυνὴ, καὶ
δὲν παρακαλεῖς τὸν Θεόν νὰ μὲ συμπαράσῃ πλησίον
σου! Μὲ διώκουν! ὦ! τί νὰ γενῶ, Πανιερώτατε, εἰς
κόσμον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω ποσῶς, καὶ τοῦ ὁποίου

οὔτε ἐξ ἀκοῆς ἤξεύρω τὰ θεινὰ καὶ τὰς συμφοράς!
Ἄνευ προστάτου, ἄνευ ἀσύλου, καὶ ἰσως ἄνευ ἄρτου!
Ὁ Θεέ μου, Θεέ μου, εὐσπλαγχνίσου με, λάβε μου
τὴν ζωὴν!

— Μὴ ἀπελπίζεσαι ἐντελῶς, τέκνον μου, εἶπεν ὁ
ἐπίσκοπος, κατακυχθεὶς ὑπὸ τῶν παραπόνων τῆς ἀπί-
ρου νεάνιδος. Σοὶ προσφέρω ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν
μου. εἶμαι ὑπέργηρος, ὡς βλέπεις, καὶ ὀλίγα ἰσως
ἡμέραι ζωῆς μοὶ μένου εἰσέτι· ἀλλὰ θέλω φροντίσει
νὰ μὴ ἐκτεθῆς μετὰ τὸν θάνατόν μου εἰς τοὺς κινδύ-
νους καὶ τὰς δεινοπαθείας τοῦ κόσμου. Ἐλθέ, τέκνον
μου· ἀκολούθει με, καὶ ἀναχωρῶσα ἀπ' ἐδῶ δὸς πέρας
εἰς τὰς θλιβεράς σου συγκινήσεις.

Καὶ ἔσυρε τὴν νεάνιδα ἐλαφρῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος·
ἀλλ' αὐτὴ διαφυγοῦσα ἐξέριπθῆ ἐκ νέου γονυκλιῆς ἐνώ-
πιον τοῦ τάφου τῆς ἀναδόχου της.

Χαῖρε! ἀνέκραξε· χαῖρε! μήτηρ μου! Χαῖρε, οὐ
ἡ ὁποία τόσον φιλοστόργως μὲ ἐπροστάτευσας κατὰ τὰ
πρώτά μου, εἴη! οὐ πλησίον τῆς ὁποίας ὁ βίος μοὶ
ἐφάνη τόσον ἀγνός καὶ γλυκὺς! Χαῖρε! μήτηρ μου,
Μὲ διώκουν ἀπὸ τὴν μονήν! μοῦ ἀπαγορεύουν τοῦ νὰ
δέομαι εἰς τὸ ἐξῆς ἐπὶ τοῦτου τοῦ λίθου! μὲ διώκουν
μήτηρ μου, μὲ διώκουν! ὦ! διατὶ δὲν ἀκούεις τὰ
παράπονα καὶ τοὺς θρήνους μου! Δὲν ἐπιτηρεῖς πλέον
ἐπ' ἐμοῦ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς εἰς τὸ ἐξῆς; ἰσως διότι
ζῶ εἰσέτι καὶ διότι ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν μονὴν σου ἀπὸ
τὴν ὁποίαν μὲ ἀποβάλλου!

Ὁ ἐπίσκοπος ἔσυρε τὴν Μαρίαν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ,
ἀνεβίβασεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ φορείου της, ὅπερ ἀνέμε-
νει εἰς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου, καὶ τὴν ὠδήγησεν
εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν παλάτιον.

Ὁ εἰσκόπος τῆς Soissons, ὡς γνωστὸν ἤδη ἐκ
τῆς μετὰ τῆς νέας ἡγουμένης τοῦ μοναστηρίου συν-
διαλέξεως αὐτοῦ, ἦν γέρον προικισμένος μᾶλλον ὑπὸ
εὐσπλαγχνίας ἢ ὑπὸ εὐσταθείας χαρακτήρος. Οἰκειο-
θεῖς ἐπὶ μακρὸν χρόνον πρὸς τὰ εὐκόλα καὶ λαμπρὰ
ἦθη τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς, μόλις πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἐτῶν
ἠνδιέτριβεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ὅπου ἐπροσπάθει νὰ
καθάρισῃ τὴν ψυχὴν του ἐκ τῶν ἁμαρτημάτων τοῦ
μέχρι τοῦδε λαϊκοῦ αὐτοῦ βίου. Εἶχε συμπαραλάβει δὲ
ἐν τῇ ἐξορίᾳ του, ὡς συνήθως ἐξεφράζετο, τὴν ἀδελφὴν του
Κυρίαν Λυδορῆν τοῦ Πενεβέντ, χήραν τοῦ κόμητος τοῦ
Πενεβέντ. γυναῖκα ἐξασκήσασαν ἐπὶ τοῦ συζύγου αὐ-
τῆς μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου αὐτοῦ, προελθόν-
τος ἐκ σφαίρας πυροβόλου, ἀπόλυτον καὶ τυραννικὴν
δεσποτείαν Χηρεύσασα, ὡς εἴρηται, ἐζήτησεν ἄσυλον
παρὰ τῷ ἀδελφῷ, διότι ὁ θάνατος τοῦ κόμητος
κατέλιπεν αὐτὴν σχεδὸν ἄπορον, ὅθεν καὶ ὑπεσπύριξε
μετὰ πολλῆς ζέσεως τὴν ἰδέαν τοῦ ἀδελφοῦ της τοῦ
νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν αὐλὴν καὶ νὰ ἐνδιετριφῇ ἐν τῇ ἐπι-
σκοπῇ του. Βαθμηδὸν καὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου καὶ μεγάλ-
λης ἀντιστάσεως κατέκτησε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ
της ὡς εἶχε κατακτήσει καὶ τὸ τοῦ συζύγου της, καὶ
ἤρχει τοῦ ἐπισκόπου ἐπίσης δεσποτικῶς ὡς ἤρχει καὶ
τοῦ κόμητος. Ὅθεν τίποτε δὲν ἐγίνετο ἐντὸς τοῦ οἴ-
κου ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ τῆς διαταγῆς τῆς Κυρίας
Λυδορῆς. Ἀείποτε μελανεῖμων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι
ποδῶν, τὸν πώγωνα περιεζωμένον διὰ τοῦ κεφαλῶδέ.